

Arrest

nr. 243 160 van 27 oktober 2020
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat E. VAN DER HAERT
Louis Schmidtlaan 56
1040 ETTERBEEK

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Syrische nationaliteit te zijn, op 30 april 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 20 april 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 september 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 oktober 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat E. VAN DER HAERT en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bezit u de Syrische nationaliteit en bent u afkomstig uit Al-Khaldya in de provincie Homs. U bent van Arabische origine en bent een soennitische moslim. In 2006 emigreerde u vanuit Syrië naar Saudi-Arabië, van waaruit u in juni 2017 via Turkije naar Griekenland reisde. Daar kwam u op 22 augustus 2017 toe en u diende er een verzoek tot internationale bescherming in, dat werd toegekend in november 2018. In maart of april 2018 begon u een relatie met een zekere C. L. (...). Nadat u ontdekte dat hij HIV had wilde u uw relatie met hem stopzetten. Hierop bedreigde hij u en verspreidde hij compromitterende foto's van u op sociale media en naar uw familie. Omwille van

problemen met uw toenmalige partner C. L. (...) besloot u Griekenland te verlaten en via België en Duitsland reisde u naar Nederland. Daar diende u opnieuw een verzoek tot internationale bescherming in, maar dat werd afgewezen. Hierop reisde u door naar Zweden, waar uw broer woont. U verbleef daar zo'n twee maanden en toen uw ex-partner u ook daar problemen bezorgde door gevoelige foto's op te sturen naar het adres van uw broer vertrok u naar België. U diende hier op 8 november 2019 een verzoek tot internationale bescherming in.

Ter staving van uw verzoek legt u de volgende documenten neer: uw Syrische paspoort en identiteitskaart, een kopie van het paspoort van C. L. (...), verschillende foto's, screenshots van gesprekken op WhatsApp en Facebook Messenger, het gehoorverslag van Griekenland, een document van de organisatie Checkpoint, twee politiekachten uit België, een attest van Rainbow House en opnames van audio- en tekstberichten via WhatsApp. U beweert uw Griekse verblijfskaart te hebben vernietigd.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken. U vroeg om een vrouwelijke tolk en een vrouwelijke dossierbehandelaar.

Bijgevolg werd er u een specifieke steunmaatregel verleend. U werd namelijk gehoord door een vrouwelijke dossierbehandelaar en bijgestaan door een vrouwelijke tolk.

Wat betreft uw verklaring dat u psychologische problemen heeft (CGVS, p. 10), moet worden opgemerkt dat dit een louter blote bewering is die u niet staft aan de hand van enig concreet gegeven. Zo zegt u een zelfmoordpoging te hebben ondernomen en psychologische hulp te hebben gezocht en een afspraak te hebben gemaakt bij een dokter maar u legt hieromtrent geen documenten neer. Hoe dan ook, heeft u geenszins aangetoond dat het standaard procedureverloop in het gedrang zou kunnen zijn en dat er zich steunmaatregelen zouden opdringen. Er zijn geen concrete aanwijzingen worden afgeleid om er vanuit te gaan dat u niet bij machte zou zijn om op volwaardige wijze aan de procedure deel te nemen. Uit niets blijkt dat u niet in staat was om de vragen tijdens het persoonlijk onderhoud te begrijpen en te beantwoorden.

In het kader van onderhavige procedure kan redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle gegevens in uw administratief dossier, wordt uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaard in overeenstemming met artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de wet van 15 december 1980.

Uit de elementen die voorhanden zijn (verklaring DVZ, p. 10) blijkt dat u reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie, namelijk Griekenland. Deze vaststelling wordt door u niet weerlegd.

In het kader van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel (GEAS) moet worden aangenomen dat uw behandeling en rechten in Griekenland in overeenstemming zijn met de vereisten van het Verdrag van Genève, het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). Het Unierecht steunt immers op de fundamentele premisse dat elke lidstaat met alle andere lidstaten een reeks gemeenschappelijke waarden deelt waarop de Unie berust, en dat elke lidstaat erkent dat de andere lidstaten deze waarden met hem delen. Dit impliceert en rechtvaardigt dat de lidstaten er onderling op vertrouwen dat de andere lidstaten deze waarden erkennen en het Unierecht, dat deze waarden ten uitvoer brengt, dus in acht nemen, en dat hun respectieve nationale rechtsordes in staat zijn een effectieve en gelijkwaardige bescherming te bieden van de door dat recht erkende grondrechten [zie: HvJ (Grote kamer) 19 maart 2019, nrs. C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, ECLI:EU:C:2019:219, Ibrahim e.a., randnummers 8385 en HvJ (Grote kamer) 19 maart 2019, nr. C-163/17, ECLI:EU:C:2019:218, Jawo, randnummers 80-82]. Hieruit volgt dat verzoeken van personen die reeds internationale bescherming genieten in een EU-lidstaat in beginsel niet-ontvankelijk kunnen worden verklaard als uitdrukking van het beginsel van wederzijds vertrouwen.

De vaststelling dat er tussen de EU-lidstaten verschillen kunnen bestaan met betrekking tot de mate waarin aan begunstigden van internationale bescherming rechten worden toegekend en zij deze kunnen uitoefenen, doet geen afbreuk aan het gegeven dat zij onder dezelfde voorwaarden als de onderdanen van de lidstaat die de bescherming heeft toegekend toegang krijgen tot bijvoorbeeld (sociale) huisvesting, sociale bijstand, gezondheidszorg of tewerkstelling, en bijgevolg óók dezelfde stappen zullen moeten ondernemen om hiervan gebruik te maken. Bij de beoordeling van de situatie van begunstigden gelden dan ook de omstandigheden van de daar aanwezige onderdanen als maatstaf, niet de omstandigheden in andere lidstaten van de Europese Unie, en wordt rekening gehouden met de realiteit dat óók de socio-economische mogelijkheden van deze onderdanen erg problematisch en complex kunnen zijn.

In het andere geval zou het gaan om een vergelijk van nationale socio-economische systemen, bestaansvoorzieningen en nationale regelgeving, waarbij begunstigden van internationale

bescherming een meer voordelige regeling zouden kunnen bekomen dan de onderdanen van de lidstaat die hen bescherming heeft verleend. Dit zet niet alleen het voortbestaan van het GEAS op de helling, maar werkt tevens irreguliere, secundaire migratiestromen in de hand, evenals discriminatie ten overstaan van EU-onderdanen,...

Ook het Europees Hof van Justitie oordeelde dat enkel uitzonderlijke omstandigheden in de weg staan dat het verzoek van een persoon die reeds internationale bescherming geniet in een andere EU-lidstaat, niet-ontvankelijk wordt verklaard, namelijk wanneer de voorzienbare levensomstandigheden van de begunstigde van internationale bescherming in een andere lidstaat hem er blootstellen aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling zoals bepaald in artikel 4 van het Handvest, welk artikel overeenstemt met artikel 3 EVRM. Het Hof voegde eraan toe dat bij de beoordeling van alle gegevens van de zaak een "bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid" moet worden bereikt, wat slechts het geval is "wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid" [Ibid., Ibrahim e.a., randnummers 88-90 en Jawo, randnummers 90-92].

Situaties die géén "zeer verregaande materiële deprivatie" teweegbrengen, zijn volgens het Hof van Justitie níét van aard zijn om de vereiste drempel van zwaarwegendheid te bereiken, zelfs al worden deze bijvoorbeeld gekenmerkt door een grote onzekerheid of sterke verslechtering van de levensomstandigheden, door de omstandigheid dat begunstigten van internationale bescherming in een andere lidstaat er geen bestaansondersteunende voorzieningen genieten of voorzieningen die duidelijk beperkter zijn dan die welke in andere lidstaten worden geboden zonder dat zij anders worden behandeld dan de onderdanen van deze lidstaat, door het enkele feit dat de sociale bescherming en/of de levensomstandigheden gunstiger zijn in de lidstaat waar het nieuw verzoek om internationale bescherming is ingediend dan in de lidstaat die reeds bescherming heeft verleend, door de omstandigheid dat de vormen van familiale solidariteit waarop onderdanen van een lidstaat een beroep kunnen doen om het hoofd te bieden aan tekortkomingen van het sociale stelsel van die lidstaat meestal niet voorhanden zijn voor personen die er internationale bescherming genieten, door een bijzondere kwetsbaarheid die specifiek de begunstigde betreft of door het bestaan van tekortkomingen bij de uitvoering van integratieprogramma's voor begunstigten [Ibid., Ibrahim e.a., randnummers 91-94 en Jawo, randnummers 93-97].

Op basis van een analyse van het geheel van de elementen in uw administratief dossier, waarbij het aan u toekomt om het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in de EU-lidstaat die u deze bescherming verleende geëerbiedigd worden op individuele wijze te weerleggen, moet worden vastgesteld dat u onvoldoende concrete elementen aanhaalt die de niet-ontvankelijkheid van uw verzoek in de weg staan.

Waar u stelt dat u als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland het slachtoffer bent geworden van bedreigingen door uw ex-partner C. L. (...), waarbij hij compromitterende privéfoto's en gesprekken met u verspreidde naar uw familieleden, moet vooreerst worden opgemerkt dat u niet op overtuigende wijze aantoont dat u, rekening houdend met uw individuele situatie, de nodige ernstige pogingen ondernomen hebt om er uw rechten te doen gelden.

Nochtans moet in het licht van hoger genoemd vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland geëerbiedigd worden, waaronder het gegeven dat de daar aanwezige autoriteiten in beginsel in staat zijn een effectieve en gelijkwaardige bescherming te bieden, redelijkerwijze van u verwacht worden dat u alle mogelijke middelen uitput die het recht in Griekenland u biedt, evenals dat u dit uitvoerig en omstandig documenteert.

U legt echter géén overtuigende stavingsstukken neer wat betreft de gebeurtenissen die u naar eigen zeggen te beurt zijn gevallen, noch wat betreft eventuele ernstige initiatieven die u hierop ondernomen hebt om bescherming af te dwingen. U kan immers niet bewijzen dat de foto's en gesprekken tegen uw wil werden verspreid en dat deze effectief naar uw familieleden werden verzonden (CGVS, p. 7). Zo beweert u dat uw ex-partner foto's van u postte in Facebookgroepen waarvan uw broer lid was. Wanneer gevraagd wordt naar bewijs hiervan stelt u echter dat uw broer geen lid meer is van die groepen en hij zijn Facebookaccount zou hij verwijderd hebben. Hoe dan ook, is uw verklaring dat u driemaal bij de politie werd weggestuurd toen u een klacht wilde indienen een loutere blote bewering (CGVS, p. 8). Voorts heeft u, na de vluchtelingenorganisatie Solidarity Now gecontacteerd te hebben, geen verdere stappen ondernomen om hulp in te schakelen. Zo stelt u uitdrukkelijk dat Solidarity Now u meerdere keren adviseerde een advocaat te nemen om hulp te krijgen voor privé zaken omdat de organisatie zelf hierin niet tussenkomt (CGVS, p. 8). U stelt echter nooit een advocaat te hebben geraadpleegd. U zegt dat u niet over de financiële middelen beschikte om een advocaat te betalen en

dat het hebben van een advocaat niet veel zou uitmaken omdat uw ex-partner een sterke advocaat heeft (CGVS, p. 9). Deze uitleg is niet afdoende om uw nalaten te verantwoorden. Het enkele feit dat een vroegere partner van uw ex niet veel heeft kunnen doen tegen uw ex en diezelfde advocaat betekent niet dat een eventueel door u en een advocaat ingeleide zaak tegen uw ex sowieso een verloren zaak is. Wat betreft uw gebrek aan financiële middelen dient te worden opgemerkt dat dit argument geenszins overtuigt. Zo stelt u dat u geld kon lenen om uw reis naar België te bekostigen. Gevraagd of u dan geen geld kon lenen om juridische hulp te krijgen stelt u dat de kosten van een advocaat te veel zou zijn. Deze laatste stelling berust echter enkel op beweringen van vrienden en uw ex. Uzelf heeft nooit een poging ondernomen om rechtsbijstand of een advocaat te krijgen (CGVS, p.9). Er kan bezwaarlijk gesteld worden dat u de nodige inspanningen hebt geleverd om beroep te doen op bescherming. Dit plaatst een wezenlijke kanttekening bij de waarachtigheid, minstens de ernst van de feiten die u inroept.

De overige door u neergelegde documenten; namelijk uw identiteitsdocumenten, het gehoorverslag uit Griekenland, het document van Checkpoint, de privéfoto's, de screenshots van gesprekken via WhatsApp en Facebook Messenger, de twee klachten bij de politie in België, het attest van Rainbow House en de opnames van audio- en tekstberichten met Solidarity Now via WhatsApp, wijzen niets aan bovenstaande appreciatie. Uw nationaliteit, identiteit of seksuele geaardheid worden niet in vraag gesteld. Er moet ook worden vastgesteld dat de klachten die u bij de Belgische politie neerlegde alsook de attestering door Rainbow House van de door u ondergane bedreigingen, die overigens duidelijk werden opgesteld op basis van uw verklaringen, geen uitstaan hebben met de vraag of u toegang hebt tot bescherming bij de Griekse autoriteiten. Uit de opnames van de audio- en tekstberichten via WhatsApp, die u na het persoonlijk onderhoud nog overmaakte ter staving van uw verklaring dat Solidarity Now u niet wilde helpen, kan niet worden afgeleid dat Solidarity Now effectief de afzender is. Wat betreft de door u neergelegde privéfoto's en gesprekken op sociale media dient opgemerkt dat deze gemanipuleerd kunnen worden, waardoor zij uw verklaringen evenmin op overtuigende wijze staven.

Overeenkomstig artikel 24 van de Kwalificatierichtlijn (Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herziening)), dat de modaliteiten van de verblijfsvergunningen die verband houden met een internationale beschermingsstatus regelt, zijn de verblijfsvergunningen in wezen beperkt in de tijd en hernieuwbaar. Dit is echter in beginsel niet het geval voor de toegekende internationale beschermingsstatus die ten volle blijft gelden zolang het nodig is, de persoon die de status geniet, te beschermen. Deze status kan slechts ophouden, worden herroepen of ingetrokken in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden. Deze status kan ook maar worden beëindigd in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden, net zoals de hernieuwing ervan slechts kan worden geweigerd in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden (vgl. artikel 11, 14, 16 en 19 van de Kwalificatierichtlijn).

Gelet op wat voorafgaat, is het CGVS van mening dat na onderzoek van de elementen in uw administratief dossier met recht kan worden aangenomen dat, zelfs als zou het verblijfsdocument dat u werd uitgereikt op basis van de internationale beschermingsstatus die u werd verleend niet meer geldig zijn, niets erop wijst dat uw status van persoon die internationale bescherming geniet, niet meer geldig is.

Aangezien de geldigheid van uw status van persoon die internationale bescherming geniet, niet in vraag wordt gesteld, wijst niets er daarenboven op dat u niet zou kunnen terugkeren naar Griekenland, of dat, mocht dit het geval zijn, uw verblijfsvergunning die verband houdt met uw status van persoon die internationale bescherming geniet niet eenvoudig zou kunnen worden hernieuwd mits het zetten van een aantal stappen (naar analogie, RvV 30 maart 2017, nr. 184 897).

Gelet op wat voorafgaat, moet worden besloten dat u het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland geëerbiedigd worden, niet weerlegt. Bijgevolg zijn er géén feiten of elementen voorhanden die de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° op uw specifieke omstandigheden in de weg staan, en wordt uw verzoek niet-ontvankelijk verklaard.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk op basis van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Minister op het feit dat u internationale bescherming werd verleend door Griekenland en dat u om die reden niet mag worden teruggezonden naar Syrië."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel beroept verzoekende partij zich op de schending van artikel 1, A (2) van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, van de artikelen 3 en 8 EVRM, van de artikelen 4 en 18 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, van *“artikel 4 en artikelen 11 tot en met 35”* van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming, van de artikelen *“33, 34 en 35”* van de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking), van de artikelen *“48 tot artikel 48/7”*, 57/6 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 17, § 2 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, van *“het algemeen beginsel van voorzichtigheid”* en van *“het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, van redelijkheid en zorgvuldigheid”*.

2.2.1. Met betrekking tot artikel 8 EVRM stelt de Raad vast dat verzoekende partij niet aantoonde op welke wijze deze verdragsbepaling door de bestreden beslissing zou zijn geschonden. Verzoekende partij beperkt zich in haar betoog tot een loutere verwijzing naar voormeld artikel. Dit onderdeel van het middel is derhalve niet ontvankelijk.

2.2.2. Waar verzoekende partij in haar verzoekschrift verwijst naar artikel 4 van voormelde richtlijn 2011/95/EU en naar de artikelen 33, 34 en 35 van voormelde richtlijn 2013/32/EU, bemerkt de Raad vooreerst dat een richtlijn zich in beginsel richt tot de lidstaten. Richtlijnen dienen, om hun volle werking in de nationale rechtsorde te kunnen krijgen, door middel van nationale uitvoeringswetgeving in die rechtsorde te worden omgezet. Volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie kunnen, in alle gevallen waarin de bepalingen van een richtlijn inhoudelijk gezien onvoorwaardelijk en voldoende nauwkeurig zijn dan wel rechten vastleggen die particulieren tegenover de staat kunnen doen gelden, justitiabelen zich voor de nationale rechter op die bepalingen beroepen tegenover de staat, wanneer deze hetzij verzuimd heeft de richtlijn binnen de termijn in nationaal recht om te zetten, hetzij dit op onjuiste wijze heeft gedaan.

De Raad duidt erop dat artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU bij de wet van 8 mei 2013 en de wet van 21 november 2017 werd omgezet in artikel 48/6, § 1, eerste lid, artikel 48/6, § 1, tweede lid, artikel 48/6, § 4, artikel 48/6, § 5 en artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet waardoor deze bepaling van de richtlijn niet langer over directe werking beschikt, behoudens de verplichting tot richtlijnconforme interpretatie (Wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen, *Parl. St. Kamer 2012-2013*, nr. 2555/001, p. 14-15; Wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen, *Parl. St. Kamer 2016-2017*, nr. 2548/001, p. 29-49).

Inzake de opgeworpen schending van de artikelen 33, 34 en 35 van voormelde richtlijn 2013/32/EU, wijst de Raad erop dat voormelde artikelen van de richtlijn bij de wet van 21 november 2017 werden omgezet in de artikelen 57/6, § 3 en 57/5ter van de Vreemdelingenwet (Wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen, *Parl. St. Kamer 2016-2017*, nr. 2548/001, p. 95 en 105-110).

De schending van voormelde artikelen van de richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU kan derhalve niet rechtsgeldig worden ingeroepen.

2.2.3. Wat betreft de aangevoerde schending van de artikelen *“11 tot en met 35”* van voormelde richtlijn 2011/95/EU, dient te worden vastgesteld dat verzoekende partij – met uitzondering van artikel 20 van voormelde richtlijn – op geen enkele manier concretiseert op welke wijze deze artikelen door de bestreden beslissing zouden zijn geschonden, terwijl de uiteenzetting van een middel niet alleen vereist

dat wordt aangevoerd welke bepaling of welk beginsel geschonden wordt geacht, doch ook de manier waarop ze werden geschonden door de bestreden beslissing. Verzoekende partij beperkt zich in haar betoog tot een loutere verwijzing naar voormelde artikelen van de richtlijn 2011/95/EU. Dit onderdeel van het middel is derhalve niet ontvankelijk.

Wat betreft de aangevoerde schending van artikel 20 van voormelde richtlijn 2011/95/EU, waarbij verzoekende partij erop wijst dat deze bepaling lidstaten verplicht rekening te houden met de specifieke situatie van de persoon die vastgesteld wordt na een individuele beoordeling, duidt de Raad erop dat uit wat volgt blijkt dat het verzoek om internationale bescherming van verzoekende partij op individuele wijze werd beoordeeld en dat wel degelijk rekening gehouden werd met de specifieke situatie van verzoekende partij.

2.2.4. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing volledig kent en inhoudelijk aanvecht. Zij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoekende partij in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.2.5. De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing werd genomen op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet, dat voorziet in de mogelijkheid om het verzoek om internationale bescherming van een vreemdeling die al dergelijke bescherming heeft gekregen in een andere lidstaat van de Europese Unie, niet-ontvankelijk te verklaren, tenzij hij elementen naar voren brengt waaruit blijkt dat hij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die reeds werd toegekend.

2.2.6. De Raad bemerkt dat uit het administratief dossier blijkt dat verzoekende partij reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie. Uit haar verklaringen blijkt immers dat zij in november 2018 een internationale beschermingsstatus heeft verkregen in Griekenland (administratief dossier, stuk 7, verklaring DVZ, vraag 22; administratief dossier, stuk 4, notities CGVS, p. 6).

Waar verzoekende partij in haar verzoekschrift bemerkt dat zij nog geen toegang heeft gekregen tot het administratief dossier en dat zij nog niet is kunnen nagaan of verwerende partij onderzocht heeft of zij effectief een internationale beschermingsstatus geniet in Griekenland in geval van terugkeer naar Griekenland, temeer nu zij niet meer over haar verblijfstitel beschikt, onderstreept de Raad dat er een onderscheid gemaakt dient te worden tussen de internationale beschermingsstatus enerzijds en de daaraan gekoppelde verblijfstitel anderzijds. Zulk een onderscheid vindt immers weerklank in het vigerende EU-acquis, waar richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking), in de artikelen 13 en 18 alludeert op het verlenen van de vluchtelingen- en subsidiaire beschermingsstatus en artikel 24 de modaliteiten van de respectieve verblijfstitels regelt. Waar de verblijfstitels blijkens deze richtlijn in wezen beperkt in de tijd en verlengbaar zijn (zoals overigens ook in België), is zulks in beginsel niet het geval wat betreft de verleende beschermingsstatus die onverkort blijft gelden zolang er een nood is aan bescherming en slechts in uitzonderlijke, limitatief bepaalde omstandigheden kan worden ingetrokken of beëindigd, cf. art. 11, 14, 16 en 19 van voormelde richtlijn 2011/95/EU. De Raad duidt erop dat verzoekende partij tijdens het persoonlijk onderhoud zelf aangaf dat zij in november 2018 in Griekenland een internationale beschermingsstatus heeft verkregen (notities CGVS, p. 6). Door verzoekende partij worden voorts geen concrete gegevens of verifieerbare elementen bijgebracht die aantonen dat er sprake zou zijn van een intrekking of opheffing van de haar

verleende status. Evenmin bevat het administratief dossier enige concrete aanwijzing in die zin. Aangezien de geldigheid van de internationale beschermingsstatus van verzoekende partij niet in vraag wordt gesteld, wijst niets erop dat verzoekende partij niet zou kunnen terugkeren naar Griekenland, of dat haar verblijfsvergunning die verband houdt met haar status van persoon die internationale bescherming geniet niet eenvoudig zou kunnen worden hernieuwd mits het zetten van een aantal stappen.

De commissaris-generaal is bijgevolg bevoegd om het verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk te verklaren met toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling stelt immers als enige voorwaarde dat *“de verzoeker reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie”*. Noch uit deze bepaling, noch uit artikel 33, § 2, a) van de Richtlijn 2013/32/EU van 26 juni 2013 van het Europese Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking), waarvan artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet de omzetting naar nationaal recht vormt, volgt dat – voor zover aan deze voorwaarde is voldaan – de commissaris-generaal gehouden zou zijn om tot andere verificaties over te gaan.

De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing op omstandige wijze wordt vastgesteld dat verzoekende partij persoonlijk niet concreet aannemelijk heeft gemaakt dat de bescherming die haar in Griekenland verleend werd niet actueel of ontoereikend zou zijn, noch dat zij een gegronde vrees in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico op het lijden van ernstige schade kan doen gelden ten overstaan van Griekenland. Uit wat volgt blijkt dat verzoekende partij geen concrete elementen bijbrengt die van aard zijn desbetreffende vaststellingen in een ander daglicht te stellen.

2.2.7. Waar verzoekende partij in haar verzoekschrift en in haar aanvullende nota van 14 oktober 2020 verwijst naar de algemene situatie in Griekenland voor internationaal beschermden (bijlagen 3-6 van het verzoekschrift), bemerkt de Raad dat dergelijke informatie weliswaar een belangrijk aspect kan vormen bij de globale beoordeling van het verzoek om internationale bescherming, doch zulke informatie *an sich* volstaat niet om *a priori* te besluiten dat de geboden bescherming in hoofde van eenieder die in Griekenland internationale bescherming werd verleend, niet langer effectief of ontoereikend zou zijn. Het komt aan verzoekende partij toe om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat zij zich kan beroepen op de bescherming die haar in Griekenland verleend werd, te weerleggen, waar zij, zo blijkt uit wat volgt, in gebreke blijft.

2.2.8. Daar waar verzoekende partij in haar verzoekschrift en in haar aanvullende nota van 14 oktober 2020 haar problemen met haar ex-partner herhaalt, in deze nota verwijst naar de als bijlage gevoegde stukken 1 tot en met 7 teneinde aan te tonen dat foto's en gesprekken effectief door haar ex-partner aan haar familie werden verzonden, aanvoert dat zij bij een terugkeer naar Griekenland onvoldoende beschermd zal worden tegen haar ex-partner en stelt dat de stappen die zij in het verleden heeft ondernomen niets hebben opgeleverd, wijst de Raad er evenwel op dat in de bestreden beslissing dienaangaande terecht het volgende wordt gesteld: *“Waar u stelt dat u als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland het slachtoffer bent geworden van bedreigingen door uw ex-partner C. L. (...), waarbij hij compromitterende privéfoto's en gesprekken met u verspreidde naar uw familieleden, moet vooreerst worden opgemerkt dat u niet op overtuigende wijze aantoonst dat u, rekening houdend met uw individuele situatie, de nodige ernstige pogingen ondernomen hebt om er uw rechten te doen gelden.*

Nochtans moet in het licht van hoger genoemd vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland geëerbiedigd worden, waaronder het gegeven dat de daar aanwezige autoriteiten in beginsel in staat zijn een effectieve en gelijkwaardige bescherming te bieden, redelijkerwijze van u verwacht worden dat u alle mogelijke middelen uitput die het recht in Griekenland u biedt, evenals dat u dit uitvoerig en omstandig documenteert.

U legt echter géén overtuigende stavingsstukken neer wat betreft (...) eventuele ernstige initiatieven die u hierop ondernomen hebt om bescherming af te dwingen. (...) Hoe dan ook, is uw verklaring dat u driemaal bij de politie werd weggestuurd toen u een klacht wilde indienen een loutere blote bewering (CGVS, p 8). Voorts heeft u, na de vluchtelingenorganisatie Solidarity Now gecontacteerd te hebben, geen verdere stappen ondernomen om hulp in te schakelen. Zo stelt u uitdrukkelijk dat Solidarity Now u meerdere keren adviseerde een advocaat te nemen om hulp te krijgen voor privé zaken omdat de organisatie zelf hierin niet tussenkomt (CGVS, p. 8). U stelt echter nooit een advocaat te hebben geraadpleegd. U zegt dat u niet over de financiële middelen beschikte om een advocaat te betalen en dat het hebben van een advocaat niet veel zou uitmaken omdat uw ex-partner een sterke advocaat heeft (CGVS, p. 9). Deze uitleg is niet afdoende om uw nalaten te verantwoorden. Het enkele feit dat

een vroegere partner van uw ex niet veel heeft kunnen doen tegen uw ex en diezelfde advocaat betekent niet dat een eventueel door u en een advocaat ingeleide zaak tegen uw ex sowieso een verloren zaak is. Wat betreft uw gebrek aan financiële middelen dient te worden opgemerkt dat dit argument geenszins overtuigt. Zo stelt u dat u geld kon lenen om uw reis naar België te bekostigen. Gevraagd of u dan geen geld kon lenen om juridische hulp te krijgen stelt u dat de kosten van een advocaat te veel zou zijn. Deze laatste stelling berust echter enkel op beweringen van vrienden en uw ex. Uzelf heeft nooit een poging ondernomen om rechtsbijstand of een advocaat te krijgen (CGVS, p.9). Er kan bezwaarlijk gesteld worden dat u de nodige inspanningen hebt geleverd om beroep te doen op bescherming.” Er dient te worden vastgesteld dat verzoekende partij zich beperkt tot het louter herhalen van haar verklaringen en het tegenspreken van de gevolgtrekking van het Commissariaat-generaal, zonder voormelde motivering met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen. Dergelijk verweer volstaat allerminst en desbetreffende motivering blijft dan ook onverminderd overeind.

Vermits verzoekende partij betreffende de problematiek met haar ex-partner niet aantoonde alle mogelijke middelen in Griekenland te hebben uitgeput om zich op de bescherming van de Griekse autoriteiten te beroepen en derhalve niet aantoonde op deze bescherming geen aanspraak te kunnen maken is het al dan niet bewijzen van de feiten die aanleiding gaven tot haar vlucht, meer in het bijzonder de verspreiding van compromitterende foto's en gesprekken door haar ex-partner aan haar familie, en het al dan niet geloofwaardig bevinden van deze feiten irrelevant waardoor de desbetreffende motivering van verwerende partij een overtollig motief betreft zodat het eventueel gegrond bevinden van kritiek erop niet zou kunnen leiden tot een andere beslissing en verzoekende partij aldus geen belang heeft bij het aanvoeren ervan.

2.2.9. Daar waar verzoekende partij in verband met haar problemen met haar ex-partner nog verschillende documenten als bijlage bij haar verzoekschrift voegt, met name een attest van de organisatie *RainbowHouse* d.d. 20 februari 2020 (bijlage 7), een attest van een verpleegster van Fedasil d.d. 7 februari 2020 (bijlage 8) en twee klachten bij de politie in België d.d. 5 februari 2020 en 24 februari 2020 (bijlagen 9 en 10), bemerkt de Raad vooreerst dat het attest van de organisatie *RainbowHouse* en de klacht bij de politie in België d.d. 5 februari 2020 reeds door verzoekende partij werden neergelegd (zie administratief dossier, stuk 5, map documenten, doc. 7) en dat dienaangaande in de bestreden beslissing terecht wordt gemotiveerd dat deze documenten de motieven van de bestreden beslissing niet in een ander daglicht stellen, daar deze documenten, die overigens duidelijk werden opgesteld op basis van de verklaringen van verzoekende partij, geen uitstaan hebben met de vraag of verzoekende partij toegang heeft tot bescherming bij de Griekse autoriteiten. Hetzelfde geldt voor wat betreft het attest van een verpleegster van Fedasil d.d. 7 februari 2020 en de klacht bij de politie in België d.d. 24 februari 2020, waarin eveneens de problemen van verzoekende partij met haar ex-partner worden herhaald zonder uitspraak te doen over de vraag of verzoekende partij toegang heeft tot bescherming bij de Griekse autoriteiten.

2.2.10. Wat betreft de bemerking van verzoekende partij dat zij tevens heeft aangehaald dat zij geen afdoende toegang had tot bestaansondersteunende voorzieningen, doch dat hierover amper werd gesproken tijdens het persoonlijk onderhoud, en dat het niet duidelijk is of zij de nodige psychologische hulp en socio-economische hulp zal genieten, bemerkt de Raad vooreerst dat verzoekende partij bij de Dienst Vreemdelingenzaken, gevraagd naar de redenen waarom zij niet kan terugkeren naar Griekenland, louter verwees naar de problemen met haar ex-partner (administratief dossier, stuk 7, vragenlijst CGVS, vragen 3.4 en 3.5). Ook tijdens haar persoonlijk onderhoud haalde zij louter de problemen met haar ex-partner aan als reden waarom zij niet naar Griekenland kon terugkeren (notities CGVS, p. 4-9). Ook haar advocaat stelde aan het einde van het persoonlijk onderhoud dat “meneer duidelijk heeft gemaakt dat hij niet om socio-economische problemen Griekenland verlaten heeft, maar wel met die meneer” (notities CGVS, p. 10).

De Raad stelt verder vast dat verzoekende partij op geen enkele manier *in concreto* aantoonde dat zij verhinderd was om in Griekenland in haar elementaire levensbehoeften te voorzien of om er aanspraak te kunnen maken op bepaalde basisvoorzieningen. De Raad benadrukt hierbij dat de individuele situatie en persoonlijke ervaringen van verzoekende partij in Griekenland van wezenlijk belang zijn bij de beoordeling van het verzoek, waar het aan verzoekende partij toekomt om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat zij zich kan beroepen op de aan haar in Griekenland verleende bescherming te weerleggen. Verzoekende partij kan dit vermoeden slechts weerleggen wanneer zij aantoonde dat de door Griekenland geboden bescherming niet langer effectief of toereikend zou zijn, met name dat er in Griekenland sprake is van structurele of fundamentele tekortkomingen of tekortkomingen die bepaalde groepen van personen raken, die een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken waardoor de terugkeer van verzoekende partij naar Griekenland tot gevolg heeft dat zij vanwege haar bijzondere kwetsbaarheid, buiten haar wil en

haar persoonlijke keuzes om, in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie zal terechtkomen. Deze toestand van zeer verregaande deprivatie bestaat wanneer verzoekende partij niet in staat is om te voorzien in haar meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en haar in een toestand van achterstelling brengt die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid (HvJ 19 maart 2019, *‘Ibrahim e.a.’*, overweging 90 e.v.).

In casu dient evenwel te worden vastgesteld dat verzoekende partij niet aantoonbaar dat haar levensomstandigheden in Griekenland de vereiste drempel van zwaarwichtigheid zullen bereiken. Tijdens haar persoonlijk onderhoud gaf zij immers aan dat zij maandelijks 150 euro van de Griekse overheid kreeg, hetgeen net genoeg was om eten en drinken te kopen, en dat zij kon verblijven in een woning van de organisatie *Solidarity Now* zonder dat zij er huur diende te betalen (notities CGVS, p. 8 en 9). Zij brengt evenmin concrete elementen aan waaruit blijkt dat zij bij een terugkeer naar Griekenland niet in staat zal zijn om te voorzien in haar elementaire levensbehoeften of om er aanspraak te kunnen maken op bepaalde basisvoorzieningen.

Verder benadrukt de Raad te dezen dat Griekenland als EU-lidstaat gebonden is aan het EU-acquis dat voorziet in (minimum)normen inzake rechten en voordelen die verbonden zijn aan de beschermingsstatus van verzoekende partij en waarvan zij gebruik kan maken. Aldus kan er worden vanuit gegaan dat de fundamentele rechten van de verzoekende partij er verzekerd zijn, dat de geboden bescherming in wezen doeltreffend is, dat Griekenland het non-refoulement beginsel naleeft en dat de levensstandaard van de verzoekende partij in Griekenland niet gekwalificeerd kan worden als zijnde vervolging of ernstige schade. Verzoekende partij slaagt er, mede gelet op het voorgaande, geenszins in om het tegendeel aan te tonen. Zij toont niet concreet aan dat de levensomstandigheden waarin zij in Griekenland zou terechtkomen een schending uitmaken van zijn fundamentele rechten en brengt geen argumenten bij die een overtuigende, concrete aanwijzing vormen van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade in haren hoofde en ten overstaan van Griekenland. Er zijn evenmin aanwijzingen dat de verzoekende partij verhinderd zou zijn om opnieuw tot het grondgebied van Griekenland te worden toegelaten. De situatie van verzoekende partij als persoon die internationale bescherming geniet verschilt bovendien fundamenteel van de situatie van de persoon die om internationale bescherming verzoekt. Als persoon die internationale bescherming geniet, heeft zij binnen de EU immers een specifieke bescherming tegen refoulement. Overeenkomstig het recht van de EU zijn er ook een verblijfsrecht en diverse rechten en voordelen op het gebied van toegang tot werk, sociale bescherming, gezondheidszorg, onderwijs, huisvesting en integratie verbonden met haar status. Het feit dat de algemene economische toestand in de lidstaten van de EU verschillend is, ondermijnt deze vaststelling niet. Niet alle ingezetenen van de EU hebben een gelijkwaardige toegang tot huisvesting, werk en andere sociale infrastructuur. Dit geldt ook voor personen die internationale bescherming binnen de EU genieten. De vaststelling dat er verschillen bestaan tussen de lidstaten van de EU in de toekenning van rechten aan personen die internationale bescherming genieten, en de mate waarin zij deze rechten kunnen doen gelden, houdt in hoofde van de verzoekende partij op zich geen vervolging in overeenkomstig artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade overeenkomstig artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Bovendien stelt de Raad vast dat uit de vertaling van de in de aanvullende nota van 14 oktober 2020 geciteerde artikelen blijkt dat ondanks de algemene inkrimping van het sociaal zekerheidsstelsel en de impact van de economische crisis aan de meest kwetsbare groepen waaronder Grieken, immigranten en vluchtelingen financiële steun door de Griekse staat wordt aangeboden na het volbrengen van een aantal administratieve geploegenheden. Er wordt duidelijk gesteld dat erkende vluchtelingen toegang hebben tot sociale ondersteuning en dat ook voor wat betreft de huisvestingsbehoeften met steun van het UNHCR speciale maatregelen werden genomen vooral voor kwetsbare erkende vluchtelingen en personen met ernstige gezondheidsproblemen. Los van het gegeven dat men zich administratief in regel dient te stellen kan uit het voorgaande bezwaarlijk worden besloten dat de Griekse autoriteiten niet voorzien in de nodige steunmaatregelen.

2.2.11. Daar waar verzoekende partij in haar verzoekschrift nog opmerkt dat zij met ernstige psychologische problemen kampt en dat er dan ook rekening moet worden gehouden met haar kwetsbaarheid, waarbij zij verwijst naar het door haar bijgebrachte attest van de organisatie *RainbowHouse* d.d. 20 februari 2020 (bijlage 7 van het verzoekschrift) en naar het bijgebrachte attest van een verpleegster van Fedasil d.d. 7 februari 2020 (bijlage 8 van het verzoekschrift), stelt de Raad evenwel vast dat verzoekende partij geen enkel medisch attest bijbrengt waaruit afdoende kan blijken dat zij inderdaad met ernstige psychologische problemen kampt, in die mate dat zij zich niet staande zou kunnen houden en zelfstandig haar rechten zou kunnen uitoefenen en dat er een ernstig risico is dat zij zou terechtkomen in leefomstandigheden die in strijd zijn met de artikelen 3 EVRM en artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie. Het door haar bijgebrachte attest van de

organisatie *RainbowHouse* en het attest van een verpleegster van Fedasil, dewelke geen van beide opgesteld werden door een arts, volstaan allerminst om zulks aan te tonen.

Hetzelfde dient te worden gesteld aangaande het attest van de psychologe A.-F. Dion van 12 oktober 2020 (bijlag 8 bij de aanvullende nota van 14 oktober 2020) waarin enkel wordt vermeld dat verzoekende partij haar pas consulteert sedert 23 juni 2020, dat de opvolging tot doel heeft de emotionele spanningen te beheersen die ontstaan zijn uit de bedreiging van een persoon uit Griekenland en dat verzoekende partij tekenen vertoont van zelfverminking en reeds geprobeerd heeft zich van het leven te beroven. Naast de vaststelling dat ook dit geen medisch onderbouwd advies is, geeft ook dit attest niet de minste uitsluiting betreffende de voormelde zelfredzaamheid van verzoekende partij. De twee bijgebrachte foto's die vermoedelijk een bekerfde arm voorstellen (bijlage 9 bij de aanvullende nota van 14 oktober 2020) betreffen enkel wat ze voorstellen en kunnen op zich niet gelinkt worden aan een of andere persoon.

Indien verzoekende partij meent dat haar op basis van haar psychische toestand een verblijfsmachtiging in België moet worden verleend dient zij zich te richten tot de geëigende procedure voorzien bij artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

2.2.12. Met haar verwijzing naar enkele arresten die de Raad in het verleden velde en naar een arrest van de Raad van april 2020 zoals vermeld in de aanvullende nota van 14 oktober 2020 doet verzoekende partij geenszins afbreuk aan het voorgaande. De precedentenwerking wordt immers niet aanvaard in het Belgische recht. De door verzoekende partij aangehaalde rechtspraak heeft geen precedentwaarde en ieder verzoek om internationale bescherming moet afzonderlijk en op individuele wijze worden onderzocht en beoordeeld, rekening houdend met de concrete situatie in het land van herkomst alsook met de individuele elementen zoals aangebracht door de verzoeker om internationale bescherming. Bovendien betreft het steeds de beoordeling van de situatie in het land van herkomst zoals deze bestaat op het ogenblik van de beslissing inzake het verzoek om internationale bescherming. De appreciatie van de feiten in het licht van de bestaande situatie in het land van herkomst gebeurt in elk stadium van het verzoek om internationale bescherming. Feiten en elementen eigen aan elk concreet verzoek om internationale bescherming zijn bepalend bij de beoordeling van het dossier.

2.2.13. Daar waar verzoekende partij in haar verzoekschrift nog opmerkt dat overeenkomstig artikel 17, § 2 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de ambtenaar die tijdens het gehoor vaststelt dat er relevante elementen ter staving van de asielaanvraag ontbreken de asielzoeker in de loop van het gehoor in de gelegenheid dient te stellen om hier uitleg over te geven, wijst de Raad er vooreerst op dat de toelichting bij het koninklijk besluit van 27 juni 2018 tot wijziging van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het volgende stelt: "(...) *De ambtenaar dient de asielzoeker eveneens in de gelegenheid te stellen om een bevredigende verklaring te geven omtrent het ontbreken van relevante elementen ter staving van zijn asielaanvraag. De ambtenaar draagt slechts de verplichting om de asielzoeker te confronteren met het gegeven dat er relevante elementen ontbreken, wanneer hij dit tijdens het gehoor vaststelt. Voor wat er begrepen dient te worden onder "relevant element", kan er verwezen worden naar de toelichting bij artikel 48/6 van de wet. Dit artikel belet de Commissaris-generaal overigens niet om een beslissing te nemen op grond van een tegenstrijdigheid of op grond van de vaststelling dat een relevant element ter staving van de aanvraag ontbreekt en waarmee de asielzoeker niet geconfronteerd werd.*" (Verslag aan de Koning, B.S. 11 juli 2018, p. 55418-55419).

Bovendien stelt de Raad vast dat verzoekende partij tijdens haar persoonlijk onderhoud gewezen werd op de vaststelling dat haar reeds internationale bescherming in Griekenland was toegekend en dat zij er de kans kreeg om elementen naar voren te brengen waaruit blijkt dat zij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die haar reeds werd toegekend in Griekenland.

Ten slotte wijst de Raad er nog op dat verzoekende partij de gelegenheid heeft om bij de Raad nog elementen naar voren te brengen waaruit blijkt dat zij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die haar reeds werd toegekend in Griekenland, maar *in casu* niet overtuigt.

2.2.14. De Raad besluit dat verzoekende partij niet *in concreto* aannemelijk maakt dat de bescherming die haar in Griekenland wordt verleend niet actueel of ontoereikend zou zijn, noch dat zij er een risico loopt op vervolging in de vluchtelingenrechtelijke zin of op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

2.2.15. In de mate verzoekende partij artikel 3 EVRM en artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie geschonden acht, benadrukt de Raad dat deze artikelen vereisen dat

verzoekende partij doet blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in het land waarnaar zij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. De bescherming verleend via artikel 3 EVRM en artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie vindt immers slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing. Degene die aanvoert dat hij/zij een dergelijk risico loopt, moet zijn/haar beweringen staven met een begin van bewijs. *In casu* toont verzoekende partij niet aan dat zij, die de internationale beschermingsstatus geniet in Griekenland, geen toegang zou krijgen tot de rechten en voordelen verbonden aan haar status inzake toegang tot onder meer gezondheidszorg, werkgelegenheid en huisvesting. Verder geniet zij als persoon die internationale bescherming geniet, binnen de Europese Unie een specifieke bescherming tegen refoulement. De levensomstandigheden van verzoekende partij in Griekenland kunnen niet worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 EVRM.

2.2.16. Gelet op het voorgaande, stelt de Raad vast dat verzoekende partij geen elementen naar voren brengt waaruit blijkt dat zij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die haar reeds werd toegekend in Griekenland.

2.2.17. Waar verzoekende partij aanvoert dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stelen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier en dat verzoekende partij tijdens het persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal d.d. 26 februari 2020 de kans kreeg om de redenen van haar verzoek om internationale bescherming omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen, dit met de hulp van een tolk Arabisch en bijgestaan door haar advocaat. Zij werd tijdens dit persoonlijk onderhoud tevens gewezen op de vaststelling dat haar reeds internationale bescherming in Griekenland was toegekend en kreeg de kans om redenen naar voren te brengen waaruit blijkt dat zij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die haar reeds werd toegekend in Griekenland. De commissaris-generaal heeft het verzoek om internationale bescherming van verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. 169.222; RvS 28 november 2006, nr. 165.215). Aldus werd zorgvuldig gehandeld.

2.2.18. Met betrekking tot de aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel ten slotte wijst de Raad erop dat dit principe enkel dan is geschonden wanneer de beslissing tegen alle redelijkheid ingaat, doordat de geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volledig ontbreekt, in werkelijkheid een kennelijke wanverhouding is (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). Aangezien verwerende partij in haar motivering op afdoende wijze aantoont dat verzoekende partij niet *in concreto* aannemelijk maakt dat de bescherming die haar in Griekenland wordt verleend niet actueel of ontoereikend zou zijn, noch dat zij er een risico loopt op vervolging in de vluchtelingenrechtelijke zin of op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, oordeelt de Raad dat de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. De opgeworpen schending van het redelijkheidsbeginsel kan bijgevolg door de Raad niet worden bijgetreden.

2.2.19. Gelet op het voorgaande, beroept verzoekende partij zich te dezen niet dienstig op de toepassing van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet.

2.2.20. Het middel kan niet worden aangenomen. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven – uitgezonderd het overtuigend bevonden motief – die de Raad bevestigt en overneemt.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig oktober tweeduizend twintig door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT